

VIOLET EVERGARDEN

ÍRTA: VENOM (COSPLAY.HU)

Léteznek olyan filmek, sorozatok vagy videojátékok, melyek már a megjelenésük előtt nagy vihart kavarnak. A megelőlegezett rajongói istenítés (szaknyelven a „hype”), bár legtöbbször nagyon kedvez a produktumnak, de néha sajnos visszafelé sülhet el, ha a végeredmény nem hozza, a - legtöbbször irreális - elvárásokat. A Violet Evergarden már 2 évvel ezelőtt kezdték promózni, egy nyúlfarknyi kis animációval, amitől leestt mindenki álla, hiszen olyan minőségű volt, amit addig nem igazán láthattunk, legalábbis TV sorozat esetén, bár akkoriban még az sem volt tiszta, hogy milyen formátumban fog megjelenni. Ahogy csepegtették a további információkat, úgy növekedett a körülötte kialakult feszült várakozás, tényleg kíváncsiak voltunk, hogy a Kyoto Animation képes lesz-e arra a csodára, amit az előzetesek alapján sugalltak, tényleg ez lesz vajon a következő generációs anime? Nos, ahogy azt sokan sejtették... igen is és nem is.

A Violet Evergarden egy regény adaptáció, melyet Akatsuki Kana írt és a Kyoto Animation kiadó jelentette meg 2015-ben; kapásból elvitt minden rangosabb díjat, amit maga a Kyoto Animation osztott ki neki... nos igen, ez kicsit felemás kezdet. A regény megjelenésekor szinte azonnal be is jelentették, hogy készül házon belül az animációs adaptáció, így szinte mindenki felfigyelt rá. Az első bemutató egy kicsit streampunkos, kicsit klasszikus európai fantasyt sejtetett, ami nagyon pozitív kezdet volt. Bár a történet összefog-

lalója kissé zavaros volt, sokáig az sem volt tiszta, hogy a főszereplő most „android” vagy ember, de úgy volt vele mindenki, legalábbis, aki nem olvasta a regényt, hogy hamarosan úgymint megjelenik, aztán kiderül. Bár a premiert 2017 elejére ígérték, hamar kiderült, hogy ezt nem fogja tudni tartani a stúdió (és kaptuk helyette a fenomenális Miss Kobayashi's Dragon Maid sorozatot (*AniMagazin* 37.)), nem is bánta senki), de nyáron már tartottak belőle egy zárt körű premier vetítést, amiről az emberek ámulva jöttek ki. Időközben volt egy szintén fantasztikus és díjakkal erősen megdobált *Silent Voice* filmjük is, ami tovább erősítette a várakozás izgalmát, amit az sem árnyékol be, hogy szépen csöndben odakerült a KyoAni neve mellé a Netflix logója is (mondjuk én akkor már kicsit kezdtem aggódni). Kiderült, hogy a japán TV premier 2018 januárjában lesz, de a Netflix kijelentette, hogy a nyugati megjelenésre áprilisig kell majd várni. Mit ne mondjak, erősen ráncoltam a szemöldököm, de szerencsére (vagy némi nyomás hatására) a Netflix végül bizonyos régiókban a japánnal egyidőben leadta az epizódokat. Én elképesztő izgalommal vártam és szinte borítékoltam, hogy ez lesz az ÉV... mit az év, az ÉVTIZED animéje, hiszen, ami ilyen szép (és KyoAni), az biztosan nagy tutiság lesz, bár viccelődtünk azzal, hogy nem is olyan régen volt az a *Myriad Colors Phantom World*, amit azóta is igyekszik minden KyoAni fan elfelejteni. Eljött a premier ideje, majd ahogy jöttek ki hétről hétre az epizódok úgy vált egyre hűvösebbé a fogadtatása.

Valami itt nagyon félre ment. Ez nem az a sorozat, amit mi vártunk! Szinte köze sincs ahhoz, mint amit az előzetesek beígértek... vagy legalábbis, azt hittük, hogy ígérnek. Bár gyorsan lett egy elég szolid rajongótábora, de egyet kellett értenem a kritikákkal, amik erősen bírálták a szereplőket, a (nem igazán létező) történetet és a kissé zavaros rendezést. De ne rohanjunk ennyire előre...

Kezdjük a történettel, melynek helyszíne egy képzeletbeli Európa, nagyjából az első világháború idejében (ami mostanában hatalmas divat lett és már kapásból klisének is tűnik sajnos). Épp véget ért egy nagy háború, a nemzetek kezdik összeszedni magukat és eltakarítani a romokat, az emberek pedig gyászolják a csatákban elesett rokonaikat.

A címszereplő, Violet, bár még jóformán gyerek, de (valami sosem tisztázott okból) aféle szuper katona. Hihetetlenül erős, gyors, ügyes és több csatát is megjárta szinte legyőzhetetlenül, mígnem beütött végül a tragédia, egy bevetés során az osztaga megsemmisült és Violet elvesztette mind a két kezét a bombázásban. Utolsó emléke, hogy kettesben maradt a súlyosan sérült és Violet számára mindennél és mindenkinél fontosabb Gilbert őrnaggyal, aki az utolsó pillanatban még annyit mondott a lánynak, hogy „szeretlek”. Kórházban tért csak magához, az elvesztett ke-

zei helyén gépesített robot karokkal. Hamarosan megjelenik az egyik korábbi felettese Claudia (aki a nevével ellentétben férfi), és tudatja vele, hogy egyrészt vége a háborúnak, másrészt Gilbert őrnagy azt üzentte, hogy Violet tartson vele és éljen békés, szabad, civil életet. Mivel a lánynak az őrnagy kérése parancs, így Claudiával beköltözik a városba, ahol sajnos nem igazán tud boldogulni. Számára ugyanis minden idegen, az emberek, a városi lét, a béke, de legfőképp az érzelmek. Claudia, miután leszerelt a hadseregtől egy postai vállalkozásba fogott, ahol úgynevezett „auto memory doll”-okat alkalmaz (melyet direkt nem fordítok le, mert nincs sok értelme). A „doll”-ok lényegében olyan szellemírók, akik mások helyett gépelnek le leveleket vagy fontos iratokat, kiegészítve ezzel az írástudatlanokat vagy azokat, akik nem tudják jól kifejezni magukat. Violet maga is beáll a dollok közé, kitanulja az írógép használatát, majd a cég alkalmazottjaként elindul körbe

az országban, hogy leveleket írjon, közben megismerje önmagát, fokozatosan megértve, hogy mit is jelent az a szó, hogy „szeretet”. És miután megtudja, hogy Gilbert odaveszett az ütközetben, elindul a gyász hosszú és fájdalmas útján.

És most térjünk át a sorozat legfényesebb pontjára, amit nem lehet nem észrevenni és még évek múltán is emlegetni fogjuk, az elképesztő vizualitására. Ez az a rész, amiben a Violet Evergarden egyszerűen verhetetlen. Olyan elképesztően igényes a megvalósítása, amit mozifilmekben

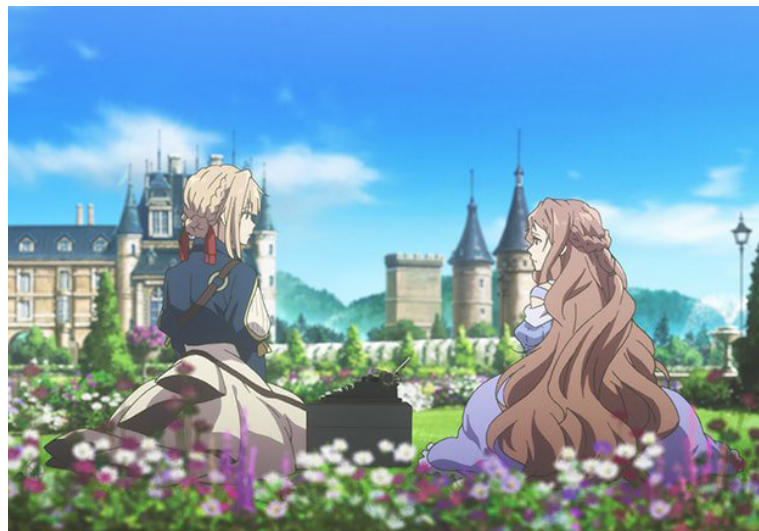
„A „doll”-ok lényegében olyan szellemírók, akik mások helyett gépelnek le leveleket vagy fontos iratokat, kiegészítve ezzel az írástudatlanokat...”

láthattunk eddig. Akár a Disney vagy a Ghibli is megirigyelhetné azt a hihetetlen aprólékosságot, amit a KyoAni csapata elének varázsolt. A színek, a kosztümök, a hátterek, az ékszerek, a csodálatos napszakos fény és árnyék effektusok; a (helyenként) bántóan gyönyörű animációkat hosszasan lehetne sorolni, de ezt igazából látni kell. A KyoAni eddig is mindig híres volt arról, hogy szinte önmagára licitálva hozta ki a szebbnél szebb sorozatokat, de most önmaga számára is nagyon magasra tette a léceket, melyet más stúdió nem is biztos, hogy a közeljövőben képes lesz megugorítani. Lehet, hogy a Netflix is besegített picit, némi pénzmag hozzáadásával, bár szokásosan erről nem sok információ van. A lényeg, hogy a sorozat látványa egyértelműen csillagos ötös. Az audio oldala is hasonlóan igényes, bár nekem a kissé hatásvadász opening és az ending elég felejthető lett, de a zenék, hangok és szinkronok szintén megszokottan nagyon profik.

Ennyi szép és jó dolog után mi lehet itt a probléma? Kérdezheti az, aki még csak most hallott róla először. Hohóó... nos, hol is kezdjem?

Oké, ne kerülgessük a dolgot: a Violet Evergarden egy gyönyörű, szívszorító, nagy semmitmondás. Bár a történet érdekesen indul, de hamar kiderül, hogy az epizodikus jellege miatt a mondanivaló valahol elveszik a sorok között. Violet járja

a világot, passzívan szemlél dolgokat, átéli mások drámáját, majd - akárcsak a néző - továbblép. Szinte minden rész egy külön kis történet, ami elég lazán kapcsolódik egymáshoz és jóformán tényleg csak Violet köti össze őket, ami nagyon gyorsan zavaróvá válik. Főleg, hogy a mellékszereplők sem igazán érdekesek. A postán dolgozókat az elején még szépen felvezetik, de nagyon gyorsan feledésbe is merülnek, hogy csak a háttérből asszisztálnak Violet belső drámájához. Lényegében az egész történet arra van kiélezve, hogy a teljesen sztoikus és érzelemmentes Violet, lassan elkezd szocializálódni, megtanulja kifejezni önmagát, megismeri a szeretet, majd letaglózza a gyász, amit a sorozat végéig próbál feldolgozni.

Ez így leírva még akár egy gyönyörű történet is lehetne, de a rendező és a forgatókönyvíró nem volt a helyzet magaslatán. Violet és Gilbert kapcsolatát visszaemlékezésekből ismerjük meg, de mivel ezek eléggé fragmentáltak vagy csak

„...a Violet Evergarden egy gyönyörű, szívszorító, nagy semmitmondás. Bár a történet érdekesen indul, de hamar kiderül, hogy az epizodikus jellege miatt a mondanivaló valahol elveszik a sorok között.”

egy-két jelenetre fókuszálnak, így nem igazán jön át a kapcsolatuk mélysége, hiszen egyikőjükéről sem tudunk meg szinte semmit. Violet fiatal katonalány, aki nem tud semmit a világról és feltétel nélkül, szolgálai módon követi a parancsokat, Gilbert pedig egy jóságos, jóképű katona, aki mentora és szerelme a lánynak. Ennél többet nem tudunk meg róluk. És ez baj!

Az az igazság, hogy az egész sorozat befogadhatósága jóformán teljes mértékben azon múlik, hogy a néző képes-e azonosulni Violettel. Mennyire képes ráhangolódni a lány gyötrődéseire, vívódásaira és érzelmeinek kibontakozására. Ha igen, akkor tényleg egy nagyon szomorú drámában lesz része az illetőnek, ahol egy teljes doboz papírzsepit fog telesírni a végére. De ha nem... hajaj, akkor jönnek a problémák igazán.

Itt jön be ugyanis az, hogy egyáltalán nem azt kaptuk, amit az előzetesek alapján vártunk. Mind a steampunk, mind a fantasy rész szinte egyetlen dologban összpontosul: Violet gépkarjaiban. Amikre igazán soha nem is kapunk magyarázatot. Sosem látunk semmit, ami arra utalna, hogy bárkinek is lenne hasonló művégtagja, de még az alapvető technológiai fejlettségi szint is nagyjából az 1930-as éveket idézi. Nincs még csak utalás sem

arra, hogy lenne robotika vagy mágia vagy bármi ebben a világban, viszont senki sem lepődik meg azon, hogy Violetnek műkezei vannak. Elég furcsa koncepció. A világ maga is megfoghatatlan, mint említettem a ma már klisének számító fiktív Európa a színhely, de igazándiból ennek semmi jelentősége nincs. Nem sokat tudunk meg a háborúról, sem a népekről, meg úgy nagyjából semmiről. Így az egész történet lóg a semmiben. A rendező pedig még csak kísérletet sem tesz arra, hogy valami kapaszkodót adjon, hiszen minden időt elvisz valakinek a személyes drámája. Szerencsére néha azért valami humor is megcsillan időnként itt-ott, főleg Violet kárára, ami feldobja kicsit a folyamatos depizést.

Maga az „auto memory doll” koncepció is hamar kifulladás, de eleve volt egy kis kavarás a téma körül, hiszen nem egy helyen, a történet előzetes bemutatásakor (talán fordítási hibából vagy kitudja), de a doll-okat többen is amolyan mesterséges embereknek írták le, bár nagyon gyorsan kiderült, hogy erről szó sincs. Viszont ezzel is elveszett valami „mágikus” az egészből, teljesen értelmetlenné téve a „doll” fogalmát (ami ugye babát, bábút jelent), így valahogy jelentéktelenné és erőltetetté válik az egész. Lényegében csak cifrán megfogalmazott gépírónőkről beszélünk, hiába próbálnak köréjük valami mitológiát szőni, nem igazán sikerül.

Szerintem, ennek a sorozatnak nagyon sokat ártott a 13 epizódos felosztás. Vagy 2 órás mozifilmbe kellett volna összeválni, kihagyva a rengeteg sallangot vagy 24 részben alaposan kifejtteni a világot és a szereplőket, mert így az egész befejezetlen és zavaros, ráadásul hiányzik belőle bármiféle misztikum vagy eredetiség.

Mint adaptáció szintén problémás. A Kyo-Ani régebben ugyan szinte szóról szóra adaptált, mert az *Air*, *Kanon*, *Clannad*, *Haruhi* és társai szinte betűre pontosan egyeznek az eredeti művekkel, de az utóbbi időben ettől elrugaszkodtak és elég szabadosan kezdték feldolgozni a regényeket. Olyannyira, hogy a legtöbb esetben a főszereplők külsején és nevein, meg a sztori vázlatos alapjain kívül szinte mindent átírtak és kibővítettek. Valahol ez nagyon jól sült el a végeredményt látva, mint pl. a *K-On!*, a *Chuunibyou demo Koi ga Shitai!*, az *Amagi Brilliant Park* vagy a *Miss Kobayashi's Dragon Maid* esetén, de volt, ahol ezek a változtatások erős morgolódást váltottak ki azok körében, akik ismerték az eredeti könyveket (pl. a *Sound! Euphonium* vagy a *Myriad Colors Phantom World*).

A Violet Evergarden is nagyon laza szálakkal kötődik az eredeti regényhez, teljesen megváltoztatva annak hangulatát és mondanivalóját, ami most sajnos egy elég elhibázott döntésnek

bizonyult a stúdió részéről, mert gyakorlatilag elveszett valahol a lényeg a nagy csillogás között.

A végére jön a nagy dilemma: most akkor jó vagy rossz lett a Violet Evergarden?

Mély levegő

Mindenki döntse el maga!

Nagyon nehéz megítélni, hiszen ez egy elképesztően igényesen összerakott műalkotás (igen, ezt tekinthetjük annak), amit objektíven értékelni szinte lehetetlen. Korábban megállapítottuk vele kapcsolatban azt a dilemmát, hogy az sem jó, ha rajta van a top 5 legjobb téli anime listáján, de az is hiba lenne, ha nem lenne ott. Egyik oldalon van a zavaros, klisés történet, a másikon a lehangoló látvány és a briliáns érzelmi hullámvasút, szerethető karakterekkel. Ugyanakkor ezt is ki lehet forgatni, hogy a látvány szimpla parasztvakítás, ami nem ad hozzá semmit az élményhez, Violet gyászja és érzelmi fejlődése pedig erőltetett és kínosan azt akarja elérni, hogy együtt érezzen a néző vele. Mindben van igazság.

Döntsön a néző. Részemről remélem, ha lesz folytatása, akkor az már kevésbé lesz megosztó, de ugyanakkor nem tudom, mit lehet ehhez még hozzátenni.

A Violet Evergarden egy gyönyörű, de megosztó anime sorozat, ami nem fog mindenkinek tetszeni, de az is biztos, hogy még sok év múlva is emlékezni fogunk rá, mert az AMV készítőknél igazi kincsésbánya lesz még sokáig.

Cím: Violet Evergarden

Év: 2018

Hossz: 13 rész

Műfaj:

slice of life, drama, fantasy

Stúdió: Kyoto Animation

Értékelés:

MAL: 8,59

ANN: 8,23

Anidb: 8,17